

# SNARKNINGAR FRÅN LEVANDE ÄR MUSIK

av Andreas Kärngård

*Denna berättelse är skriven av mig, ovanstående, och alla rättigheter tillhör densamme.  
Nyttjande utan mitt godkännande är ej tillåtet.*

www.karngard.se

## Förord

*Min sambo beklagar sig ibland över att jag snarkar och det händer att jag ibland får en putt eller två, för att sluta. Jag är tacksam att det är allt jag får. Det är relativt sent på januari månads sista dag. Året är 2021, jag sitter i min fåtölj och har precis avslutat denna korta berättelse. Jag hoppas det regnar utanför dina fönster, utanför mina fönster regnar det för jämnar.*

*- Barkarby, Stockholm. 31 januari 2021*

Hennes repetitiva snarkningar lät plågade och jag kom att tänka på hur min lungsjuka mormor låtit just innan hon dog. Hon var attraktiv, kvinnan jag sov bredvid alltså, men jag skulle aldrig kunna vänja mig vid detta plågade missljud, dessa båda slutsatser hade jag dragit redan andra gången vi sov ihop. Jag hoppades länge att det skulle försvinna av sig själv, men när det ungefär ett år senare ännu inte slutat, började jag på allvar känna att något behövde ske. På ett eller annat vis, behövde snarkande upphöra. Jag bad henne flertalet gånger att försöka sluta. Jag påpekade till och med att hon kunde söka professionell hjälp, ja om hon nu inte kunde sluta på egen hand. Men det var som att tala om för ett barn att man inte fick rycka i blomman i fönstret; hon fortsatte att rycka i blomman - snarkandet fortsatte. En gång när jag berättade om hur jag led av hennes snarkningar så skrattade hon. Hon skrattade! Som om det jag sagt varit lustigt. Om jag älskade henne? Naturligtvis älskade jag henne, men efter den gången hade hon visat var hon stod i frågan och därför bar hon nu själv ansvaret. Säg inte att jag inte gjorde vad jag kunde.

Det var sent en klar onsdagkväll - månen stod högt och lös upp åkrarna kring stugan - och snarkandet var inte ens värre än vanligt. En kväll lik många tidigare, förutom på en punkt. När jag fann mig själv ligga och stirra in i hennes snarkande ansikte, sköljde plötsligt en våg av olust in över mig. Till en början ljummen och vag. Sedan växte den i intensitet, och snart fyllde det där snarkande ansiktet mig med en sådan ohygglig olust! Krampaktigt låg jag där och tvingades höra missljuden från min lungsjuka mormor. Jag måste ha drabbats av panik och sedan tuppats av - någon annan förklaring går inte att gripa efter. Jag minns den känslan än idag - innan jag vaknade upp och kom till sans. Det måste ha varit som en sådan där utomkroppslig upplevelse som man ibland kan höra talas om. Rätt som det var fann jag mig märkligt bortkopplad från mina muskler och förbluffad fick jag se hur min kropp agerade för egen maskin. Vänsterhanden sög tag i den extra kudden som alltid låg mellan oss. Långsamt lyftes kudden och min hand förflyttades mot det snarkande ansiktet. Sedan stannade handen upp, som ett UFO av inbäddat dun tycktes den som mitt medvetande sväva framför henne. Sedan, oväntat och hastigt; med ett bestämt tryck på kudden, över alltihop, skar kudden effektivt av alla andningsvägar och i samma stund var det som att mina muskler och nerver åter slöt kontakt med mitt drömlika medvetande.

Efter bara en kort stund därpå kunde jag känna en tydlig ivrighet när de spastiska rörelserna vaknade till liv under kudden. Där fanns en energi jag aldrig tidigare känt. En energi som livfullt tycktes pulsera ur henne. Det var som om livskraften förmligen rann ur henne. Det var under detta ögonblick, under någon sekund eller så, som jag var på vippen att lyfta kudden - och trots att jag inte gjorde det så känns det skönt att

jag faktiskt kände så. Det var en räddning, och jag tror det är just den reflektionen som skiljer oss människor från djuren. När jag väl lyfte bort kudden fann jag där ett ansikte, nästintill förvridet till oigenkännlighet. Det liknade det hos en stum som skriker för allt vad han eller hon är värd. Jag glömmer aldrig det där förvridna ansiktet, för alltid fastfruset i sin medvetenhet om sin egen oförmåga att kommunicera.

Resten av den tysta natten sov jag som en lammunge, men till slut kom morgonen; och med den ett prekärt bekymmer - vad skulle jag göra med kroppen? Ja, trots att det inte var en enkel uppgift så löste jag det under dagen, vi bor ju en bit ut på landsbygden och det är långt till grannar - låt oss nöja oss med det. För det är inte alls det jag vill berätta om. Det är det kusliga som skedde några dagar senare som jag behöver skriva om. Det kusliga som sker just nu. Min förhoppning är att ni skall förstå varför jag nu tillslut valt att säga god natt och släcka ljuset, bildligt talat.

Det var någon gång mitt i natten det hände. Jag låg och sov gott i den tysta, rymliga sängen. Helt oväntat rycktes jag bryskt upp ur min sömn av ett mycket välbekant ljud. Ett pysande ljud som tycktes komma från någonstans alldeles nära mig i sängen. Det lät som något jag varit säker på aldrig, aldrig mer skulle störa mig. Hur var det möjligt? Kallsvetten strömmade till och med stel kropp försökte jag förmå min krampande nacke att lyda mig för att se efter vad det var på sidan om mig som lät. När jag så till slut lyckades vrida mig mot det håll ljudet tycktes komma från, fick jag se att resten av sängen var tom! Nu hördes ljudet inte heller längre. Det tycktes ha försvunnit lika hastigt och lustigt som det kommit och snart somnade jag om. Resten av natten förlöp utan några fler avbrott.

Natten efteråt var lugn men bara några nätter senare upprepades det hela, exakt på samma vis. Och sedan fortsatte det. Här och där, vecka efter vecka. Ibland lyckades jag inte somna om förrän långt senare, timmar senare. Som ni förstår tärde allt detta på mig. Faktum var att det sakta drev mig mot randen av galenskap; Jag fick allt mindre och mindre sömn och mina tankar fick svårare att hålla ihop under dagarna. Min spegelbild i badrummet vittnade om vilken håglös varelse jag höll på att förvandlas till. I takt med mitt psykiska tillstånd ständiga degenerering tycktes intensiteten i snarkandet bli högre samtidigt som tätheten hos det tilltog. Snarkandet i sig blev alltså på något vis T Ä T A R E, det var som att snarkandet sakta, natt efter natt långsamt materialiserades. Nu när jag skriver detta sitter jag vid min gamla skrivmaskin uppe på kattvinden. Den väsnas lite för mycket och i skenet från skrivbordslampan ser jag det bleka ansiktet sväva fram över det slitna golvet där ute i hallen. Och det är skrattretande för jag tror ju inte på spöken - men likt ett spöke for hon fram. Jag måste ha blivit galen, galen som en galen hund. Som min pappa sade: "Min son, man kan inte ha en hund som blivit galen". Sedan hängde han bössan över axeln och ledde ut hunden i skogen. Hunden såg jag aldrig mer.

Till höger om mig står hagelbössan, laddad och redo. Jag hoppas innerligt att jag snart kan få lugn och ro. Avslutningsvis vill jag säga dig som finner detta papper; om du har svårt att sova för att någon snarkar bredvid dig - tänk då ett extra varv och gör för all del inte som jag, för snarkanden från levande är musik i jämförelse med detta. Det garanterar jag dig!